

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Pavla Molka a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobkyně: **D. E.**, zast. Mgr. Jiřím Mikundou, advokátem se sídlem Štefánikova 244/18, Kopřivnice, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení – pracoviště Ostrava**, se sídlem Zelená 3158/34, Ostrava, proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 4. 2021, č. j. 48000/006658/21/010/BK, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 23. 5. 2023, č. j. 25 Ad 5/2023-61,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 23. 5. 2023, č. j. 25 Ad 5/2023-61, **se z r u š u j e** a věc **se v r a c í** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalovaná rozhodnutím uvedeným v záhlaví zamítla odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Okresní správy sociálního zabezpečení Nový Jičín ze dne 16. 2. 2020, č. j. 48005/122210/20/120/KY, kterým bylo rozhodnuto, že žalobkyně není osobou zdravotně znevýhodněnou dle § 67 odst. 3 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“).

[2] Žalobkyně proti rozhodnutí žalované podala žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), který ji zamítl rozsudkem ze dne 31. 3. 2022, č. j. 19 Ad 19/2021-38. Daný rozsudek zrušil Nejvyšší správní soud (dále též „NSS“) rozsudkem ze dne 30. 3. 2023, č. j. 9 Ads 102/2022-38, č. 4476/2023 Sb. NSS, jelikož na místo specializované samosoudkyně, která o věci rozhodovala, měl správně rozhodovat tříčlenný senát. Krajský soud následně žalobu znovu zamítl rozsudkem uvedeným v záhlaví.

[3] Stěžejním důkazem, který byl podkladem pro rozhodnutí žalované, byl posudek posudkové lékařky žalované ze dne 9. 3. 2021, který je dle krajského soudu úplný a přesvědčivý. Posudková lékařka žalované jasně formulovala závěr, že pracovní schopnosti žalobkyně byly omezeny z důvodu narušení jemného úchopu IV. a V. prstem levé ruky, tedy její nedominantní končetiny. Z tohoto důvodu nebyla žalobkyně zařazena zpět na pracovní pozici operátorky, ale její stav nebylo možné hodnotit jako podstatné omezení, které by znemožňovalo jiné pracovní zařazení či rekvalifikaci. Žalobkyně má zachovanou schopnost vykonávat soustavné zaměstnání nebo jinou výdělečnou činnost a schopnost zůstat pracovním začleněna u ní není podstatně omezena. U žalobkyně se nejedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav naplňující definici osoby zdravotně znevýhodněné, jelikož zdravotní stav podstatně neomezuje její fyzické, psychické či smyslové schopnosti.

[4] Krajský soud nesouhlasil s námitkou, že se posudková lékařka žalované nevypořádala se znaleckým posudkem MUDr. Vicsápiho ze dne 19. 2. 2019. Daný posudek hodnotila na straně šesté lékařského posudku ze dne 9. 3. 2021 a žalovaná se tímto důkazem zabývala na straně deváté napadeného rozhodnutí. Posudková lékařka se vypořádala též s nálezem MUDr. Schmoranzové ze dne 10. 2. 2017 a vysvětlila, z jakého důvodu je tento nález nadhodnocen. Posudková lékařka se vypořádala i se zprávou MUDr. Škunty ze dne 28. 3. 2017. Z tohoto důvodu krajský soud nepokládal za potřebné provedení dalšího znaleckého dokazování.

[5] Definice dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu je upravena v § 67 odst. 4 zákona o zaměstnanosti, který vymezuje míru zásahu do zdravotního stavu fyzické osoby z hlediska dlouhodobosti a současně podstatnosti vlivu tohoto stavu na fyzické, psychické a smyslové schopnosti. Posudkový lékař musí spolehlivě zhodnotit, zda u posuzované osoby existuje dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav a zda tento stav podstatně ovlivňuje její schopnost uplatnit se na trhu práce. Podle krajského soudu posudková lékařka žalované jasně formulovala závěr, že přes uvedené zdravotní omezení není žalobkyně vyloučena z možnosti uplatnit se na pracovním trhu v takové míře, jakou předpokládá § 67 odst. 3 zákona o zaměstnanosti. Okolnosti zdravotní znevýhodněnosti nelze posuzovat výlučně ve vztahu k předchozímu pracovnímu zařazení, nýbrž se posuzují v obecné rovině. Závěry z lékařského posudku ze dne 9. 3. 2021 vypovídají o tom, že žalobkyně je sice zdravotně omezena, nicméně jí to nebrání zůstat zařazena na stávající pracovní pozici či získat jinou kvalifikaci či vykonávat jiné zaměstnání využívající její kvalifikaci.

II. Obsah kasační stížnosti žalobkyně a vyjádření žalované

[6] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadla rozsudek krajského soudu kasační stížností, jejíž důvody podřadila pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[7] Krajský soud pouze převzal závěry ze svého dřívějšího rozsudku č. j. 19 Ad 19/2021-38, aniž by provedl nové posouzení věci. Krajský soud neprovedl důkaz listinou o ukončení pracovního poměru, rozhodnutím o dočasné pracovní neschopnosti a lékařskou zprávou ze dne 28. 3. 2022. Neprovedení důkazů je patrné z protokolu z ústního jednání ze dne 23. 5. 2023.

pokračování

[8] Krajský soud vycházel z nesprávných závěrů žalované. Lékařské zprávy MUDr. Schmoranzové a MUDr. Škunty i znalecký posudek MUDr. Vicsápiho hovoří o omezení pohybu IV. a V. prstu levé ruky do pěsti, což je klasifikováno jako „*poškození levé ruky a její úchopové schopnosti střední*“. Naproti tomu rozhodnutí žalované opakuje již dvakrát zpochybněné závěry, že jde o poškození jen jednoho prstu nedominantní ruky. Krajský soud za stěžejní důkaz považoval lékařský posudek ze dne 9. 3. 2021, ačkoliv ten nepřináší nic nového oproti posudkům z dřívějších řízení. Krajský soud navíc ignoruje vnitřní rozpornost tohoto lékařského posudku, na kterou stěžovatelka poukazovala již v žalobě. Krajský soud se v napadeném rozsudku nevyjádřil k tomu, zda v posudku uvedené údaje považuje za rozporné, natož aby sdělil svůj pohled na ně. Posudková lékařka v posudku ze dne 9. 3. 2021 zdůvodňuje, proč má za to, že je postižen pouze IV. prst levé ruky stěžovatelky. Vzápětí ale hovoří o tom, že pracovní schopnosti stěžovatelky byly omezeny z důvodu narušení jemného úchopu IV. a V. prstem levé ruky. Není proto zřejmé, jestli má stěžovatelka postižen pouze IV. prst nebo má narušen úchop IV. i V. prstu. Není též zřejmé, co z toho považuje krajský soud za správný údaj. Posudková lékařka směšuje dva pojmy, a to část ruky přímo postiženou úrazem a funkční omezení ruky v důsledku úrazu. To však není totéž a dle stěžovatelky je podstatné konečné funkční omezení.

[9] Lékařský posudek ze dne 9. 3. 2021 je rozporný i ohledně vlivu úrazu na výdělečnou činnost stěžovatelky, respektive její pracovní uplatnění. Posudková lékařka hovoří o zachování výdělečné schopnosti stěžovatelky. Pokud by si stěžovatelka myslela, že její výdělečná schopnost vymizela, požádala by o přiznání o invalidního důchodu, nikoliv o status osoby zdravotně znevýhodněné. Posudková lékařka se tak vyjadřuje k něčemu, co vůbec není předmětem řízení. Krajský soud proto nesprávně odmítl stěžovatelčin návrh na vypracování znaleckého posudku, kvůli čemuž zatížil řízení vadou nedostatečně zjištěného skutkového stavu.

[10] Rozpornost lékařského posudku ze dne 9. 3. 2021 má vliv i na vnitřní rozpornost rozsudku krajského soudu, který je navíc vnitřně rozporný i v otázce vlivu úrazu na výdělečnou schopnost stěžovatelky a na její schopnost vykonávat dosavadní práci. Krajský soud hovoří o tom, že pracovní schopnosti stěžovatelky byly omezeny z důvodu narušení jemného úchopu IV. a V. prstem levé ruky, a proto nebyla zařazena zpět na pracovní pozici operátorky výroby. Tím připouští, že úraz vylučuje zařazení stěžovatelky na dosavadní pracovní pozici. Poté však uvádí, že stěžovatelka je sice zdravotně omezena, ale přesto jí to nebrání zůstat na stávající pracovní pozici, což je přesný opak výše uvedeného.

[11] Stěžovatelka od začátku tvrdí, že omezení je nutno hodnotit ve vztahu k dosavadní práci, a nikoliv ve vztahu k jakékoliv výdělečné činnosti. Žalovaná i krajský soud naopak argumentují obecnou způsobilostí stěžovatelky konat výdělečnou činnost a možností rekvalifikace. To ale § 67 odst. 3 zákona o zaměstnanosti nepožaduje. Jednotlivé podmínky pro definici osoby zdravotně znevýhodněné jsou spojeny spojkou „nebo“, nikoliv spojkou „a“. Stačí tedy splnění některé z podmínek.

[12] Žalovaná v průběhu let měnila přístup ke způsobu hodnocení míry poklesu stěžovatelčiny pracovní schopnosti. Nejprve hodnotila míru poklesu zahrnutím postižení pod kapitolu XV. oddíl B, položku 1f přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., kterou se stanoví procentní míry poklesu pracovní schopnosti a náležitosti posudku o invaliditě, ve znění

pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 359/2009 Sb.“). Když stěžovatelka tento postup přijala a argumentovala jiným procentuálním hodnocením, žalovaná tento postup opustila. Z rozsudku krajského soudu není zřejmé, zda je změna způsobu posuzování míry poklesu výdělečné činnosti v souladu se zákonem. Napadený rozsudek se též nezabýval tím, nakolik je relevantní užití § 3 odst. 2 výše uvedené vyhlášky.

[13] Dle stěžovatelky žalovaná dospěla k neúplným skutkovým zjištěním. Na podzim roku 2021 požadovala nové vyšetření stěžovatelky obvodním lékařem, následně na svůj požadavek rezignovala a nyní tvrdí, že nové vyšetření není zapotřebí. S poukazem na pandemii nemoci COVID-19 rezignovala i na vyšetření vlastním lékařem, ke kterému dříve vždy docházelo před novým rozhodnutím ve věci. Nové vyšetření je však dle stěžovatelky důležité. Žalovaná výsledek neuskutečněného vyšetření předjímá, když uvádí, že se nic nezměnilo a že se stěžovatelka na své omezení údajně adaptovala. Pokud by se o situaci stěžovatelky skutečně zajímala, zjistila by, že není schopna pracovat na plný úvazek a může vykonávat pouze podřadné a nekvalifikované profese. Dobu zaměstnání poté střídá s dobou pracovní neschopnosti v důsledku utrpěného úrazu.

[14] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhla její zamítnutí a odkázala na vyjádření k žalobě ze dne 17. 8. 2021, dále na správní spis a na odůvodnění rozsudku krajského soudu.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[15] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[16] Jelikož se v projednávané věci jedná o opakovanou kasační stížnost, NSS se nejprve zabýval otázkou, zda je kasační stížnost přípustná dle § 104 odst. 3 s. ř. s. Možnost účastníků řízení napadnout rozhodnutí krajského soudu poté, co NSS jeho původní rozhodnutí zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, je totiž omezena ustanovením § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., podle něhož je kasační stížnost nepřípustná proti rozhodnutí, jímž krajský soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí zrušil NSS.

[17] Ze zákazu opakované kasační stížnosti dovodila judikatura NSS nad rámec doslovného znění § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. výjimky, jejichž respektování znamená dodržení smyslu a účelu rozhodování NSS. Dané ustanovení nelze vztáhnout zejména na případy, kdy NSS vytýká nižšímu správnímu soudu procesní pochybení nebo nedostatečně zjištěný skutkový stav, případně nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. Odmítnutí kasační stížnosti za tohoto procesního stavu by znamenalo odmítnutí věcného přezkumu rozhodnutí z pohledu aplikace hmotného práva (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009-165, č. 2365/2011 Sb. NSS.).

[18] Předchozí rozsudek krajského soudu NSS zrušil rozsudkem č. j. 9 Ads 102/2022-38, jelikož krajský soud rozhodoval v nesprávném složení. Důvodem zrušení předchozího rozsudku tak byla zmatečnost řízení před krajským soudem. Z tohoto důvodu se NSS nezabýval věcnými námitkami uvedenými v tehdejší kasační stížnosti, ani otázkou přezkoumatelnosti předchozího rozsudku krajského soudu. Nyní podaná kasační stížnost je proto přípustná.

pokračování

[19] Kasační stížnost je důvodná.

[20] NSS na úvod uvádí, že o kasační stížnosti rozhodl přednostně, jelikož danou věc projednává již podruhé a kasační stížnost je opět důvodná, což vede k dalšímu prodloužení soudního řízení běžícího již od června 2021, a fakticky i k prodloužení rozhodování o přiznání statutu osoby zdravotně znevýhodněné, které započalo již stěžovatelčinou žádostí z roku 2017.

[21] Vzhledem k tomu, že stěžovatelka uplatnila v kasační stížnosti také důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., zabýval se NSS nejprve tímto důvodem a pro stručnost odkazuje na judikaturu ohledně posouzení toho, jaké vady naplňují tento kasační důvod (viz např. rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, nebo ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS).

[22] Stěžovatelka spatřuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku v tom, že z něj není zřejmé, jestli má postižen pouze IV. prst levé ruky nebo má narušený i úchop V. prstem téže ruky. V tomto ohledu NSS tvrzenou nesrozumitelnost napadeného rozsudku neshledal. Je pravdou, že v rekapitulační části svého rozsudku krajský soud citoval i posudky, které zdůrazňovaly pouze postižení IV. prstu. Ovšem ve vlastním posouzení krajského soudu je tato otázka výslovně řešena v bodě 17. napadeného rozsudku, ve kterém uvedl, že *„[p]osudkový lékař ČSSZ jasně formuloval posudkový závěr, že pracovní schopnosti žalobkyně byly omezeny z důvodu narušení jemného úchopu IV. a V. prstem levé ruky – nedominantní končetiny.“* Z části napadeného rozsudku, která obsahuje vlastní posouzení krajského soudu, tedy vyplývá, že se krajský soud ztotožnil s názorem posudkového lékaře ČSSZ a ve shodě se stěžovatelkou shledal, že omezení jejich pracovních schopností dle § 67 odst. 3 zákona o zaměstnanosti bylo zapříčiněno narušením jemného úchopu IV. a V. prstem levé ruky, a nikoliv pouze postižením IV. prstu. Napadený rozsudek proto není v této části nepřezkoumatelný.

[23] Stěžovatelka dále spatřuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku v tom, že z něj není zřejmé, jaký vliv měl pracovní úraz na její schopnost vykonávat dosavadní povolání. Pro posouzení této námítky je podstatné, že stěžovatelka již v žalobě namítala rozpor v závěrech žalované, která v napadeném rozhodnutí uvedla, že stěžovatelka nebyla zařazena na pracovní pozici operátorky kvůli omezení své pracovní schopnosti, nicméně poté konstatovala, že stěžovatelčiny zdravotní potíže neomezují její schopnost vykonávat dosavadní povolání.

[24] Jak již bylo uvedeno, krajský soud v bodě 17. napadeného rozsudku uvedl, že stěžovatelka nebyla zařazena zpět na pracovní pozici operátorky kvůli tomu, že její pracovní schopnosti byly omezeny z důvodu narušení jemného úchopu IV. a V. prstem levé ruky. Z toho však dle něj nevyplývá, že by toto omezení znemožňovalo jiné pracovní zařazení. Dále uvedl, že stěžovatelka není schopna práce s nadměrným přetěžováním levé ruky, např. manipulací s těžkými břemeny a s nároky na jemný úchop obou rukou. V bodě 23. napadeného rozsudku uvedl, že schopnost zůstat pracovním začleněním nelze posuzovat výlučně k předchozímu pracovnímu zařazení, jelikož se posuzuje v obecné rovině. V závěru svého odůvodnění v bodě 24. shrnul, že stěžovatelka *„je sice zdravotně omezena, ale přesto jí to nebrání zůstat zařazená na stávající pracovní pozici, ale ani případně získat jinou kvalifikaci či vykonávat jiné zaměstnání využívající její kvalifikaci“* (zvýraznění provedl NSS).

[25] Krajský soud tedy dospěl nejprve k závěru, že stěžovatelka sice kvůli omezení pracovních schopností nebyla zařazena zpět na svou pracovní pozici operátorky, nicméně v jiné části rozsudku naopak uvedl, že jí toto omezení nebrání zůstat zařazená na stávající pracovní pozici. Z rozporuplného posouzení krajského soudu nevyplývá, že by v bodech 17. a 24. napadeného rozsudku hovořil o odlišné pracovní pozici, než je pracovní pozice operátorky, kterou však již stěžovatelka dle bodu 17. napadeného rozsudku nemůže kvůli svému zdravotnímu omezení vykonávat. K závěru o nemožnosti výkonu profese operátorky dospěla i žalovaná na straně osmé napadeného rozhodnutí.

[26] NSS neopomenul, že krajský soud do svého posouzení v podstatné části převzal závěry z lékařského posudku ze dne 9. 3. 2021 a z rozhodnutí žalované, což zapříčinilo, že si v bodech 17. a 24. napadeného rozsudku protiřečí. Jak lékařský posudek, tak rozhodnutí žalované totiž uvádějí stejné rozporuplné závěry. Tato skutečnost ostatně vyplývá i z bodu 10. napadeného rozsudku, který obsahuje shrnutí závěrů posudkové lékařky žalované, mezi nimiž je uvedeno: „*Pracovní schopnosti žalobkyně byly omezeny z důvodu narušení jemného úchopu IV. a V. prstem levé ruky, proto již **nebyla zařazena zpět na pracovní pozici operátorky, ale stav nelze hodnotit jako omezení podstatné***“, nicméně dále je ve shodném bodě konstatováno následující: „*Ani uvedené chronické zdravotní potíže **neomezují její schopnosti vykonávat dosavadní povolání nebo využít dosavadní kvalifikaci nebo kvalifikaci získat***“ (zvýraznění provedl NSS).

[27] Je zjevné, že krajský soud výše uvedené závěry převzal bez toho, aby se zabýval jejich souladností, jak po něm požadovala stěžovatelka v žalobě. Dle ustálené judikatury NSS však krajský soud nemůže převzít lékařský posudek bez dalšího, ale je nutné, aby ho v souladu s § 77 odst. 2 s. ř. s. hodnotil jako každý jiný důkaz (srov. např. rozsudek ze dne 25. 11. 2003, č. j. 5 Ads 42/2003-61, č. 800/2006 Sb. NSS, nebo přímo k posouzení osoby jako zdravotně znevýhodněné rozsudek ze dne 9. 9. 2022, č. j. 5 Ads 253/2021-43). Rozhodnutí krajského soudu, které vychází z odborného lékařského posouzení, musí dle rozsudku NSS ze dne 17. 3. 2022, č. j. 9 Ads 134/2021-48, obsahovat vlastní, řádné, byť třeba jen stručné, zhodnocení skutkového stavu a jeho právní posouzení.

[28] Krajský soud výše uvedenou povinnost nesplnil. Jeho vlastní odůvodnění se nachází v bodech 16. až 24. napadeného rozsudku. V bodě 16. uvedl, že stěžejním důkazem pro danou věc je lékařský posudek posudkové lékařky žalované, v bodě 17. zopakoval závěry posudkové lékařky ohledně zdravotního omezení stěžovatelky, v bodech 18. až 20. uvedl závěry posudkové lékařky k lékařským zprávám předloženým stěžovatelkou, v bodě 21. zamítl doplnění dokazování znaleckým posudkem. V bodech 22. a 23. napadeného rozsudku sice uvedl několik obecných úvah, jak se posuzuje omezení schopnosti být či zůstat pracovní zařazen dle § 67 odst. 3 zákona o zaměstnanosti, podle něž platí: *Osobou zdravotně znevýhodněnou je fyzická osoba, která má zachovanou schopnost vykonávat soustavné zaměstnání nebo jinou výdělečnou činnost, ale její schopnosti být nebo zůstat pracovní zařazená, vykonávat dosavadní povolání nebo využít dosavadní kvalifikaci nebo kvalifikaci získat jsou podstatně omezeny z důvodu jejího dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu; osobou zdravotně znevýhodněnou však nemůže být osoba, která je osobou se zdravotním postižením podle odstavce 2 písm. a) nebo b).* Poté však krajský soud místo konkrétního vypořádání stěžovatelčiných námitek dospěl v bodě 24. k závěru, který odporuje zjištěnému skutkovému stavu a jeho dřívějším úvahám a opakuje to, co stěžovatelka v žalobě vyčítala žalované.

pokračování

[29] Nejvyšší správní soud se následně zabýval dalšími námitkami ohledně nevypořádání žalobních námitek, podanými z důvodu dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Stěžovatelka v kasační stížnosti namítala, že již v žalobě rozporovala nesprávné hodnocení míry poklesu její pracovní schopnosti podle vyhlášky č. 359/2009 Sb. a namítala užití § 3 odst. 2 této vyhlášky, podle níž platí: *V případě, že dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav pojištěnce má takový vliv na jeho schopnost využívat dosažené vzdělání, zkušenosti a znalosti, na schopnost pokračovat v předchozí výdělečné činnosti nebo na schopnost requalifikace, že pokles pracovní schopnosti pojištěnce je větší, než odpovídá horní hranici míry poklesu pracovní schopnosti u příčiny, popřípadě rozhodující příčiny dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, lze tuto horní hranici zvýšit až o 10 procentních bodů.*

[30] Nejvyšší správní soud shledal, že danou námitku uplatnila již v dřívějším řízení před krajským soudem vedeném pod sp. zn. 19 Ad 19/2019, ve kterém se krajský soud touto námitkou nezabýval, jelikož zrušil předcházející rozhodnutí žalované z důvodu nepřezkoumatelnosti (srov. výslovné vyjádření o nadbytečnosti posouzení dané námitky v bodě 12. rozsudku krajského soudu ze dne 30. 6. 2020, č. j. 19 Ad 19/2019-24). Znovu ji uplatnila na str. 5 nynější žaloby. Krajský soud se k této námitce ani v nyní napadeném rozsudku nijak nevyjádřil. Nejvyšší správní soud nemůže posoudit možnost užití dané vyhlášky na projednávanou věc namísto krajského soudu, jelikož by připravil účastníky řízení o instanci soudního přezkumu a možnost bránit se závěru o (ne)užití dané vyhlášky na projednávaný případ v případné kasační stížnosti.

[31] Napadený rozsudek je i z toho důvodu nutné zrušit pro nepřezkoumatelnost. Krajský soud bude v dalším řízení povinen provést vlastní posouzení ohledně otázky, jaký vliv mělo stěžovatelčino zdravotní omezení na její schopnost být nebo zůstat pracovně začleněna, přičemž bude povinen se vypořádat s konkrétními žalobními námitkami, které se této otázky týkaly. Dále bude muset posoudit i stěžovatelčinu námitku ohledně užití vyhlášky č. 359/2009 Sb.

[32] Na závěr NSS uvádí, že naopak neshledal důvodnou námitku, že krajský soud nepřipustně okopíroval ze svého dřívějšího rozsudku závěry ohledně provedení důkazu listinou o ukončení pracovního poměru, rozhodnutím o dočasné pracovní neschopnosti stěžovatelky a lékařskou zprávou ze dne 28. 3. 2022. Z protokolu o jednání ze dne 23. 5. 2023 (č. l. 57 spisu krajského soudu) vyplývá, že tyto listiny byly při daném ústním jednání čteny jako důkaz. Tato skutečnost vyplývá i ze zvukového záznamu na CD, který je součástí spisu krajského soudu.

[33] Dalšími námitkami směřujícími do správnosti jednotlivých závěrů žalované a krajského soudu se NSS nezabýval, jelikož by to bylo předčasné ve fázi řízení, ve které je nutné napadený rozsudek zrušit pro vadu nepřezkoumatelnosti.

IV. Závěr a náklady řízení

[34] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Dle § 110 odst. 4 s. ř. s. je krajský soud vázán právním názorem uvedeným v tomto rozsudku.

[35] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí, jak je stanoveno v § 110 odst. 3 s. ř. s.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. července 2023

JUDr. Pavel Molek
předseda senátu